

HỒI THỨ SÁU

KHÔNG BẮT NGƯỜI GIỮ KIẾM LÀM TIN

Cảnh Vạn Chung lắc đầu nói:

-Không phải đâu. Lốt chân gã đi trên mặt tuyết lúc xuống núi sau còn thấy rõ rết. Nói ra lại mắc cỡ. Bọn tại hạ bao nhiêu người lớn mà không bắt nổi một đứa con nít mới mười lăm mười sáu tuổi. Tệ sự phụ quả có ý mời hai vị đến thành Lăng Tiêu để thưởng lượng việc này.

Thạch Thanh nói:

-Nói qua nói lại cũng chỉ là muốn bắt tiểu đệ phải đền mạng Bạch cô nương mà thôi. Vương sư huynh bảo còn hai mạng người gửi lại phải chăng là có ý nghĩa như vậy ?

Vương Vạn Nhân đáp:

-Tại hạ vừa nói mười tám tên đệ tử chia làm hai: Một toán chín người đi xuống Giang Nam. Còn toán nữa thì do Cảnh sư huynh dẫn đầu đi tìm các nơi ở Trung Nguyên xem lệnh lang lạc lõng nơi đâu thì lại gặp chuyện ngộ độc chết người. Thế mới biết họa vô đơn chí ...

Cảnh Vạn Chung ngắt lời:

-Vương sư đệ ! Sư đệ bắt tất phải nói nữa, vụ ngộ độc đó không liên quan gì đến Thạch trang chúa.

Vương Vạn Nhân cãi:

-Sao lại không liên quan ? Nếu không vì thằng nhỏ đó thì Tôn sư ca cũng Chủ sư đệ đâu đến nỗi phải uống mạng một cách mập mờ. Hơn nữa, kẻ đối đầu đã hạ độc thủ là ai, chúng ta vẫn chưa biết. Rồi đây về trại Cảnh sư huynh sẽ bắt lại với sự phụ như thế nào ? Sự phụ mà nổi cơn thịnh nộ thì e rằng cánh tay của sư huynh khó mà bảo toàn được vợ chồng Thạch trang chúa giao du khắp thiên hạ. Mình nói ra để hai vị đi nghe ngóng tin tức giùm có phải hơn không ?

Cảnh Vạn Chung nhớ tới Phong sư huynh bị cái thảm chặt tay, liền nghĩ ngay đến mình không có cách nào để phục mệnh cùng sự phụ. Hắn cũng cho rằng nhờ vợ chồng Thạch Thanh đi dò la tin tức cũng là lối thoát.

Hắn nghĩ vậy bèn đáp:

-Được rồi ! Sư đệ muốn thuật chuyện cùng hai vị trang chúa thì kể đi !

Vương Vạn Nhân nhìn Thạch Thanh nói:

-Thạch trang chúa ! Trước đây ba bữa, bọn tại hạ được tin gã họ Ngô lấy được Huyền thiết lệnh nấu trong bán bánh nướng tại Hầu giám tập ngoài thành Biện

Lương. Bọn anh em tại hạ chín người liền ngấm ngấm thương lượng với nhau đều cho việc tróc nã Thạch Trung Ngọc rất là mờ mịt, khó lòng đi đến kết quả. Vòm trời bát ngát, thiên hạ bao la biết tìm đâu cho thấy ? Nếu cả mười năm không tìm thấy gã thì bọn anh em tại hạ cũng không dám trở về thành Lăng Tiêu nữa. Nhưng lấy được Huyền thiết lệnh thì dù không bắt được lệnh lang, cũng còn có chút công để ra mặt sư phụ. Trong lúc bàn định không khỏi có người thóa mạ lệnh lang tuổi còn nhỏ mà đã gây nên những việc tày đình, tội thật đáng chết. Giữa lúc anh em bàn định đột nhiên có tiếng một lão già cười ồm ồm, nói vọng vào: “Hay lắm ! Hay lắm ! Thiếu niên như thế mới là thiếu niên ! Trên đời khó mà tìm được con người như gã !”

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

-Bây giờ còn có người tán dương con mình như vậy, khiến mình nghe phải khó tâm hơn là nghe lời thóa mạ.

Vương Vạn Nhân kể tiếp:

-Thạch trang chúa ! Bọn tại hạ nói chuyện với nhau trong phòng một khách điểm, bốn mặt đều là tường gạch. Thế mà thanh âm kia lọt qua tường vào nghe rất rõ ràng chẳng khác chi người ngồi đối diện nói ra. Cả chín người bọn tại hạ lại nói rất khế mà không hiểu sao lão nghe được ?

Thạch Thanh cùng Mẫn Nhu giật mình nghĩ thầm:

-Bọn họ nói chuyện bên này còn cách một tường gạch mà người trong phòng bên kia nghe rõ, phải chăng là bức tường này có lỗ hổng hay khe hở thông sang ? Nếu không thì có người ngồi dưới cửa sổ nghe để nghe lỏm. Có khi bòn này dứt lác om sòm mà họ lại tự cho là nói khế thì cũng chẳng lấy chi làm kỳ. Nhưng kỳ ở chỗ người bên kia tường nói mà bên này nghe rõ mồn một. Tất nhiên công lực lão già phát âm đó phải thâm hậu vô cùng ! Bọn này nếu lại gặp cao nhân thì thật là vận xui: Tội gà chưa xong, vạ vịt lại đến.

Kha Vạn Quân xen vào thuật lại:

-Bọn tại hạ nghe thấy có thanh âm người nói vọng sang đều ngẩn ra.

Vương sư ca liền quát lên:

-Thế này thì chịu làm sao được ? ai đời lại có kẻ đi nghe lén chuyện người ta bao giờ ?

Vương sư ca vừa quát lên thì bên kia im bất không còn có âm thanh gì nữa. Sau đó lão già lại lên tiếng:

-A Đương ! Bọn này đều là người phái Tuyết Sơn. Sư phụ bọn họ là một kẻ mà gia gia bình sinh vẫn ghét cay ghét đắng. Nay bỗng có một thằng lỏi mà làm cho lão ... phái Tuyết Sơn phải chia lìa vợ con, nhà tan người chết, thế có thú không ?

Bọn tại hạ nghe họ nói thế, thì muốn nổi xung ngay lập tức, nhưng Cảnh sư ca vội xua tay ra hiệu cho mọi người đừng lên tiếng để theo dõi xem họ nói gì nữa.

Bỗng nghe thanh âm một đứa con gái còn nhỏ tuổi bật lên tiếng cười hích hích nói:

-Thú quá ! Thú quá ! Nhưng có điều đáng tiếc là chưa làmm cho lão tức chết đi được thì cũng chưa phải là tuyệt thú.

Lão già kia ho lên mấy tiếng rồi nói:

-Nếu lão ... tức quá mà chết đi thì lại chẳng có gì thú nữa vì khi gia gia rảnh việc dắt người đến thành Lăng Tiêu núi Đại Tuyết, để chính gia gia chọc tức cho lão ta phải chết mới thiệt là thú !

Lão già đó nói tiếng “lão” còn hai tiếng sau thì hạ rất thấp giọng, bên này nghe không rõ. Chắc là lúc lão ta nhắc đến tên sư phụ bọn tại hạ còn có ý e dè nên nói rất khẽ không để thanh âm lại qua bên này.

Thạch Thanh nói:

-Người đó thế thì thiệt là vô lễ, dám ngạo mạn cả Bạch sư bá. Chắc y có chỗ nào để ỷ thế. Chúng ta không thể buông tha hắn được.

Vương Vạn Nhân nói:

-Đúng thế ! lão già đó đã dưới mắt không người, chúng ta phải liều mạng với hắn.

Đoạn Vương kể tiếp:

-Bọn tại hạ đang tức giận thì nghe phòng bên có tiếng kẹt cửa. Hai người tiến vào trong viện. Bọn tại hạ đều rút kiếm ra cũng muốn xông vào trong viện ngay, nhưng Cảnh sư ca lại khoát tay bảo anh em đừng nóng nảy. Bỗng nghe lão tặc kia lại nói:

-A Đường ! Bữa nay ta phải giết mấy người chơi.

Con bé tiểu quỷ tên gọi A Đường gì đó cười hì hì nói:

-Giết một tên thôi nhé !

Lão già hỏi lại:

-Vậy bao giờ mới giết hai tên nữa ?

Thạch Thanh bỗng “Ồ” lên một tiếng rồi la lên:

-Nhất Nhật Bất Quá Tam !

Giọng nói của y ra chiều kinh hãi cấp bách.

Cảnh Vạn Chung vẫn ngồi yên, để hai gã Vương Vạn Nhân và Kha Vạn Quân kể chuyện, bây giờ mới cất tiếng hỏi:

-Thạch trang chúa ! Trang chúa có biết lão già đó ư ?

Thạch Thanh lắc đầu đáp:

-Tại hạ cũng không biết hẩn, nhưng có được nghe Tiên phụ đề cập đến: Trong võ lâm có một nhân vật như vậy. Ngoại hiệu lão là Nhất Nhật Bất Quá Tam. Một ngày nhiều lắm là chỉ được giết ba người. Sau khi lão giết người thứ ba rồi, thì ruột gan lão tự nhiên bủn rủn dù muốn hạ thủ giết người thứ tư cũng không thể được nữa.

Vương Vạn Nhân ra chiều tức tối, chửi tục:

-Mẹ kiếp ! Một ngày giết ba người còn chưa đủ ư ? Quân gian ác như vậy mà còn để hẩn sống đến ngày nay thì thật là kỳ !

Thạch Thanh lẳng lẳng không nói gì nữa. Y nghĩ thầm trong bụng:

-Nghe nói lão họ Đinh này (tức lão Nhất Nhật Bất Quá Tam) hành động không hẩn ra phái Tà mà cũng không phải phái Chính. Tuy lão tàn nhẫn hiếu sát, nhưng những người lão giết đều là đáng tội. Minh chưa từng nghe nói lão đã gia hại một người chính nhân quân tử bao giờ.

Thạch Thanh chỉ nghĩ vậy thôi, vì câu này nói ra là mạo phạm đến phái Tuyệt Sơn, nên y đành kín tiếng.

Cảnh Vạn Chung lại hỏi:

-Không hiểu lão tặc đó tên họ là gì ? Thuộc môn phái nào ?

Thạch Thanh đáp:

-Tại hạ nghe nói lão họ Đinh, tên thiệt là gì tại hạ cũng không biết rõ mà chỉ biết ngoại hiệu lão là Nhất Nhật Bất Quá Tam. Các vị tiền bối gọi tắt là Đinh Bất Tam.

Kha Vạn Quân phần hận nói:

-Lão tặc đó đúng là thằng cha Bất Tam Bất Tứ.

Thạch Thanh lại nói:

-Địa vị lão Đinh trong võ lâm không phải tầm thường. Chắc Bạch sư bá có điều chi xích mích với lão nên không đề cập tên tuổi lão bao giờ. Vì thế mà các vị sư huynh không biết đến.

Thạch Thanh lại hỏi:

-Thế rồi sao nữa ?

Vương Vạn Nhân kể tiếp:

-Bỗng nghe lão tặc thúi mồm thúi miệng đó hỏi:

-Có tên nào là Tôn Vạn Niên đó không ? Lại còn tên nữa là Chử Vạn Xuân đâu ? Hai người chường mặt ra đây ! Còn những kẻ khác không phạm tội đại ác thì dù có ra nộp mạng, gia gia đây cũng không thêm giết.

Nghe lão hống hách như vậy thì bọn tại hạ còn nhẫn nại làm sao được ? Cả chín người liền nhảy xổ vào. Nhưng lạ thay ! Trong viện chẳng có lấy một người. Mọi

người tìm khắp bốn mặt, nhảy cả lên nóc nhà dòm ngó mà vẫn không thấy bóng một ai hết. Kha sư đệ thấy cửa phòng khách chỉ khép hờ liền xông vào ...

Wương Vạn Nhân hăng giọng rồi kể tiếp:

-Trong phòng này có thấp một ngọn đèn cầy đặt trên bàn mà chẳng thấy một ma nào mới lạ chứ. Bọn tại hạ còn đang nghi hoặc thì nghe căn phòng bên có tiếng người và chính là thanh âm lão tặc kia. Hắn nói:

-Tôn Vạn Niên ! Người ở Lan Châu thế nào, thế nào ? Chử Vạn Xuân ! Người ở Lương Châu làm sao, làm sao ? ... Như vậy thì các người còn uống gì nữa ? Mau lộ mặt ra đây !

Tôn sư ca và Chử sư ca càng nghe càng cáu giận, sùng sục chống kiếm vào phòng.

Cảnh sư ca la lên:

-Phải cẩn thận đấy ! Chúng ta xông cả vào đi !

Trong phòng đèn lửa tắt hết mà không thấy động tĩnh chi cả.

Wương Vạn Nhân ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Tại hạ trong lòng vẫn còn hồi hộp liền lớn tiếng gọi : “Tôn sư ca ! Chử sư ca !”. Nhưng vẫn không thấy hai người đáp lại mà trong phòng cũng không có tiếng khí giới va chạm nhau. Bọn tại hạ đều ớn lạnh xương sống, vội bật lửa lên coi thì thấy hai vị sư ca quỳ ngay ngắn dưới đất, thanh trường kiếm để một bên. Cảnh sư ca và tại hạ vội tiến vào để dắt hai người dậy. Nhưng vừa đụng đến thì hai người đã ngã lăn đùng. Té ra Tôn sư ca và Chử sư ca đã tắt thở chết rồi ! Tại hạ sờ hai người thấy hây còn nóng và khắp mình không một vết thương. Chẳng hiểu lão tặc kia đã dùng bùa phép ma quỷ gì hạ sát hai vị sư ca. Nói ra lại thêm mắc cỡ. Từ đầu đến cuối bọn tại hạ không thấy bóng lão tặc và con lối lúc nào hết, mà bên mình bị chết hai nhân mạng.

Wương Vạn Nhân nói xong, mọi người đều lặng lẽ.

Thạch Thanh hỏi:

-Cảnh huynh ! Thằng súc sinh đã gây nên đại họa ở thành Lăng Tiêu vào ngày nào vậy ?

Cảnh Vạn Chung đáp:

-Mồng 9 tháng 12.

-Bữa nay là ngày 12 tháng 3. Thế là Bạch sư huynh dời khỏi thành Lăng Tiêu đã ba tháng. Vậy bây giờ chắc y đốt Huyền Tố trang rồi. Cảnh huynh ! Vợ chồng tại hạ đi tìm thằng tiểu súc sinh. Nếu bắt được nó sẽ trói đem về thành Lăng Tiêu để thỉnh tội cùng Bạch sư bá và Phong sư huynh. Đồng thời tại hạ dò la tin tức lão Nhất Nhật Bất Quá Tam xem lão đi đâu ? Vợ chồng tiểu đệ nếu không làm gì được

lão thì sẽ báo tin cho Bạch sư bá hay để sư bá thân hành đối phó lão. Tiểu đệ xin cáo từ.

Thạch Thanh nói xong chấp tay thi lễ cùng mọi người toan trở gót ra đi thì Kha Vạn Quân hỏi:

-Trang chúa ... tưởng nói qua quít vài câu thế là xong rồi vỗ tay đi ngay được ư ?

Thạch Thanh hỏi:

-Kha sư huynh còn bảo gì nữa ?

Kha Vạn Quân đáp:

-Chúng ta không kiếm được thằng con Trang chúa thì mời Trang chúa cùng đến thành Lăng Tiêu để hội kiến với sư phụ ta.

Thạch Thanh nói:

-Dĩ nhiên là tiểu đệ phải lên thành Lăng Tiêu, nhưng cần tìm ra manh mối mọi việc rồi sẽ liệu.

Kha Vạn Quân hết nhìn Cảnh Vạn Chung lại nhìn Vương Vạn Nhân. Gã hẳn học nói:

-Sư phụ biết là chúng ta gặp vợ chồng Thạch trang chúa mà không mời được hai vị lên núi thì ... chẳng hóa ra ...

Thạch Thanh đã biết ý gã cạy nhiều người để thủ thắng, bắt buộc vợ chồng mình phải lên núi Đại Tuyết. Vì họ bắt không được thằng con mình thì mình phải đến thường mạng.

Y nghĩ vậy liền nói:

-Sư bá là người đức cao trọng vọng, oai danh lừng lẫy cõi Tây thù. Tiểu đệ đối với lão gia trước nay vẫn một lòng tôn kính như bậc sư trưởng. Giả tử tiểu đệ gặp Bạch sư ca ở đây, và y vâng mệnh Bạch sư bá kêu tiểu đệ đến thành Lăng Tiêu thì nhất định tiểu đệ phải tuân mệnh. Thôi bây giờ đành thế này vậy.

Thạch Thanh vừa nói vừa cởi cả kiếm lẫn vỏ ở sau lưng ra rồi nhìn Mẫn Nhu nói:

-Nương tử ! Nương tử cũng cởi kiếm ra đi !

Mẫn Nhu y lời cởi kiếm đưa cho Thạch Thanh.

Thạch Thanh để kiếm gác ngang trên lòng hai bàn tay đưa cho Cảnh Vạn Chung nói:

-Cảnh huynh ! Xin Cảnh huynh giữ lấy khí giới này của vợ chồng tiểu đệ.

Cảnh Vạn Chung vốn biết đôi Hắc Bạch song kiếm này là những thứ khí giới hãn hữu trên thế giann. Vợ chồng Thạch Thanh quý nó như là tính mạng. Bây giờ y đã cởi kiếm ra nạp thì phái Tuyết sơn gỡ được thể diện nhiều lắm rồi. Mình đã giữ đôi kiếm thì nhất định y sẽ phải đến thành Lăng Tiêu để lấy về.

Cảnh Vạn Chung đang muốn nói mấy lời khiêm tốn rồi thu lấy kiếm, thì kvc lại lớn tiếng nói:

-Tiểu điệt nữ phải thác oan, Phong sư ca bị chặt một cánh tay. Sư nương xuống núi, Bạch sư tẩu phát điên lại thêm Chử sư ca và Tôn sư ca, phải uống mạng. Thế mà hai thanh kiếm đủ để đền bồi hay sao ? Cảnh sư ca có giao tình với Trang chúa, cái đó Kha mỗ không cần biết. Họ Thạch kia ! Bữa nay người phải về thành Lăng Tiêu mới được, không đi không xong.

Thạch Thanh tùm tùm cười nói:

-Thằng tiểu súc sinh con tại hạ đã gây nên tội ác cực kỳ, nhưng ngoài cách tạ tội, tại hạ cũng không còn biết nói thế nào cho được. Kha sư huynh là một nhân vật có nhiều tương lai nhất trong phái Tuyết Sơn. Bản lãnh của Kha sư huynh tuy tại hạ chưa được biết qua, nhưng thanh danh của Kha sư huynh thì tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu, nay mới được gặp mặt thật lấy làm maym ắn.

Thạch Thanh nói xong, hai tay y vẫn nâng hai thanh trường kiếm để chờ Cảnh Vạn Chung đưa tay ra đón lấy.

Kha Vạn Quân bụng bảo dạ:

-Nếu bây giờ bọn mình bắt vợ chồng Thạch Thanh phải lên Đại Tuyết Sơn thì khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu. Hắn đã chịu đưa hai thanh bảo kiếm thì cũng chẳng khác gì mình đã nắm mạng sống củ ahắn vào trong tay rồi, thế thì còn gì hay hơn nữa. Không trách người ta nói: Trời gieo vạ thì còn có thể tha thứ, chính mình gây nên tội nghiệt thì còn sống làm sao được ?

Gã nghĩ vậy đã toan vươn tay ra chụp lấy hai thanh bảo kiếm, vì gã sợ Thạch Thanh đột nhiên thay đổi ý định lại thu kiếm về. Gã liền tiến lên một bước, ra chiêu cầm nã của bản môn nắm chặt lấy hai thanh kiếm rồi nói:

-Vậy thì tại hạ hãy tạm giữ binh khí của Thạch trang chúa.

Gã toan cầm kiếm rồi rút tay về thì đột nhiên trong lòng bàn tay Thạch Thanh dường như có một luồng hấp lực rất mãnh liệt khiến cho hai thanh kiếm dán chặt vào không thể nào kéo ra được.

Kha Vạn Quân cực kỳ kinh hãi. Gã vận kinh lực vào hai cánh tay quát lên một tiếng, giựt mạnh một cái.

Ngờ đâu, hấp lực trong lòng bàn tay Thạch Thanh tự nhiên biến mất. Hai thanh kiếm tựa hồ để hờ trên lòng bàn tay mà Kha Vạn Quân lại vận công lực đến tột độ bằng người kéo một khối nặng mấy trăm cân. Vì thế mà luồng kinh lực của chính gã hất ngược lại, làm cho gã phải trọ tay. Gã la lên một tiếng:

-Ủi chao !

Mười ngón tay lại nổi ra. Hai thanh kiếm lại rút xuống lòng bàn tay Thạch Thanh.

Những người đứng bàng quang trông thấy rõ ràng hai bàn tay Thạch Thanh vẫn để yên, cả ngón tay cũng không nhúc nhích, thế mà luồng kinh lực của Kha Vạn Quân giựt mạnh quá khiến cổ tay gã tưởng chừng như đứt rời.

Kha Vạn Quân vừa mắc cổ vừa đau đớn. Gã nổi hung phóng chân đá vào bụng Thạch Thanh.

Cảnh Vạn Chung vội la lên:

-Không được vô lễ !

Đồng thời hấn nắm lấy lưng Kha Vạn Quân kéo lùi lại phía sau thành ra chân gã không đá trúng vào người Thạch Thanh được.

Cảnh Vạn Chung biết nội lực Thạch Thanh cực kỳ lợi hại. Kha Vạn Quân không đá trúng là may. Giả tử chân gã chạm vào người Thạch Thanh thì tất nhiên bị luồng cường lực ghê gớm trong người y rất có thể làm cho gã phải gãy chân.

Về võ công cũng như về kiến thức, Cảnh Vạn Chung còn cao hơn Kha Vạn Quân rất nhiều. Hấn hít một hơi dài, vận nội kinh vào mười đầu ngón tay rồi từ từ đưa ra bắt lấy hai thanh kiếm. Mười đầu ngón tay hấn vừa đụng vào kiếm thì toàn thân hấn đã run bắn lên như bị điện giật, rồi một luồng nhiệt khí truyền vào trong ngực. Hấn biết rằng Thạch Thanh đã dồn nội lực vào hai thanh kiếm truyền đi làm cho mình phải chấn động ruột gan ! Gã la thảm:

-Nguy quá ! Không Thạch Thanh lại bày ra trò này để đưa mình vào vòng tử đấu nội lực với y.

Đối với những người đã từng luyện võ thì cuộc tử đấu lực là rất nguy hiểm. Kẻ mạnh hơn mới sống được, còn kẻ yếu tất là phải chết không có cách nào tránh được. Trường hợp hai người nội lực tương đương đã lâm vào cuộc tử đấu nội lực thì đến chết cả đôi mới ngừng. Đang đấu dở dang mà muốn nhường nhịn hay muốn rút lui cũng không thể được.

Cảnh Vạn Chung vừa thấy nội lực của đối phương truyền vào mình, hấn vội vận nội lực để chống lại. Không ngờ nội lực của hai bên vừa đụng vào nhau thì lập tức Cảnh Vạn Chung bị hất ngược trở lại.

Bấy giờ Thạch Thanh mới từ từ xoay tay lại đặt hai thanh kiếm vào lòng bàn tay Cảnh Vạn Chung, rồi cười nói:

-Chúng ta đã là chỗ thân tình như anh em ruột thịt. Có lúc giỡn nhau chơi một chút thì được, chứ khi nào lại để tổn thương đến hòa khí ?

Cảnh Vạn Chung mồ hôi đã toát ra như tắm. Hấn tự lượng nội lực của mình so với Thạch Thanh hãy còn kém xa lắm. Hấn lẩm bẩm:

-Vừa rồi nội lực của mình mới đụng vào nội lực của y mà đã bị hất văng ra thì còn đối địch với y thế nào được. Y không làm cho mình đến nỗi phải bị thương là cố ý giữ thể diện cho mình.

Cảnh Vạn Chung không khỏi ngấm ngấm cảm ơn Thạch Thanh. Hắn cầm lấy hai thanh kiếm đứng ngăn người ra. Vẻ mặt bằng hoàng, không biết nói thế nào cho phải.

Thạch Thanh quay lại bảo Mẫn Nhu:

-Nương tử ! Bây giờ chúng mình vào thành Biện Lương.

Mẫn Nhu vành mắt còn đỏ hoe. Trong lòng nàng vừa thương xót một đứa con đã chết lại vừa lo lắng vì một đứa con gây nên bao tội lỗi thì trong lòng đau đớn vô cùng. Nhưng nàng bản tính rất chịu chồng, không muốn cho chồng vì mình mà buồn rầu lây. Nàng cố trấn tĩnh, ngập ngừng nhắc Thạch Thanh:

-Tướng công ! Hai đứa con của chúng ta ...

Thạch Thanh lắc đầu ngắt lời:

-Nương tử lo nghĩ làm chi quá độ ? Ta nghĩ rằng như Kiên nhi bị người ta chém chết còn dễ chịu hơn là thằng tiểu súc sinh gây ra những chuyện tày đình để chúng ta phải thẹn mặt vì gã.

Mẫn Nhu không thể nào nhẫn nại được nữa. Hai hàng lệ trào ra như mưa, nàng nghẹn ngào nói:

-Tướng công ! ... Tướng công ...

Thạch Thanh không để nàng nói hết, thò tay ra nắm lấy tay nàng dắt đến bên ngựa.

Mẫn Nhu vì quá đau lòng, người nàng nhũn ra không còn đủ sức để lên ngựa nữa.

Thạch Thanh cũng rất thương vợ, thấy tình trạng nàng như vậy y không khỏi thương tâm, liền đỡ cho nàng ngồi lên yên.

Bọn đệ tử phái Tuyết Sơn thấy Mẫn Nhu là con người hồng nhan yếu điệu. Lúc nàng sợ sệt đi không lướt cỏ, tưởng chừng nàng là người rất yếu đuối. Nếu bọn họ chưa mắt thấy nàng động thủ thì không thể nào tin được con người thướt tha đó lại là Băng Sương thần kiếm, oai danh lừng lẫy trên chốn giang hồ.

Hoa Vạn Tử từ lúc theo lời Cảnh Vạn Chung lánh tránh ra xa vì hắn muốn giữ ý không để nàng đứng gần nghe câu chuyện thâm đặng mà hắn thuật lại cho vợ chồng Thạch Thanh hay. Nàng vẫn đứng ở phía xa xa để ngó về chỗ mọi người tụ hội. Bây giờ nàng thấy bóng Huyền Tố song kiếm (tức vợ chồng Thạch Thanh) cưỡi ngựa sóng vai mà đi. Nàng liền quay về chỗ cũ.

Hoa Vạn Tử thấy Vương Vạn Nhân đang chữa chỗ cổ tay bị thương cho Kha Vạn Quân. Còn Kha Vạn Quân thì đang ngoác miệng văng tục, chửi bới.

Nàng hỏi biết đầu đuôi rồi, bất giác chau mày nói:

-Cảnh sư ca ! Vụ này e rằng không ổn mất rồi.

Cảnh Vạn Chung ngạc nhiên hỏi:

-Có điều chi không ổn ? Đối phương công lực cao quá. Dù bọn ta có hợp lực bảy người cũng chẳng giữ được vợ chồng y. Hiện giờ mình đã nắm được binh khí của họ, thì có thể đem về thành Lăng Tiêu để phúc trình sư phụ.

Hắn vừa nói vừa rút thanh kiếm ra khỏi vỏ. Thanh Bạch kiếm trắng như tuyết, thanh Hắc kiếm đen như mực. Hai thanh kiếm tỏa ra những luồng hàn khí rùng rợn, tưởng chừng như xéo da thịt làm cho tê nhức. Quả là hai thanh bảo kiếm rất quý, bình sinh chưa thấy trên đời.

Cảnh Vạn Chung cho là Hoa Vạn Tử sợ mình mắc lừa Thạch Thanh, liền nói:

-Hoa sư muội coi đó. Cặp kiếm này có lý đâu còn giả được. Việc gì mà không ổn?

Hoa Vạn Tử lắc đầu đáp:

-Không phải tiểu muội lo về vấn đề kiếm giả hay kiếm thật.

oOo